

DARMO 1/2 ROUTI - KONEC

Státeda, 05 prosinec 2018

20. A život jde dál - a teď dráha den nezáleal moc vesele, protože jsem ve vaně našla rybu, jak plave batickem nahoru utopil se našim kapr, ače oznámila jsem strážníkovi. Že Nevadě, klidně ho vykušej, to se nic nestane, ače prohláše ho do odmá-tím konzumovat cokoliv, co našim za záhadných okolností- umělo v koupelně, ače prohlásila jsem pevně a obalovat tě-zky.

Dáda

trochu bruše, ale já jsem odpoledne veně- psa nenápadně zaskočila k rodičům a dva kousky osmaženě ryby jsem mu přinesla, aby byl spokojen.

Michala

u kotně-k tolik nebolel, tak dopoledne odjel domů, př balit dárky, a vrátil se a k vešmi. Byla jsem ráda, protože moje myšlenky odbaly kašdou chvilke Ctiborovi, a Michalovy nářky, dvojsmyslně a snaha o letmý dotyk, mi nebyly zrovna př-jemné. Nechtěla jsem niě-m kazit vnoě- atmosféru, ale nakonec se mi konfliktu stejně nepodařilo zabránit. Došlo k nám vešer, kdy uš byly rozdaně dárky. Aspoň jsem si myslela, že uš jsou rozdaně, ale Michal vyrukoval ješ s jedněm, která si nechával nakonec. Tvářil se záhadně a podával mi obálku.

Když

jsem ji otevřela, pochopila jsem, jak to byla chyba, pozvat Michala na Vánoce k nám. Měli jsme se domluvit, že si Jolanku vezme tábna na tápna, protože takhle jsem v něm zámějně vzbudila naději, že ho chci zpět. Obálka totiž obsahovala tábni poukazy na lednovou dovolenou na Kanárských ostrovech. Áčekal na mou reakci, ale já jsem se jen rozpačitě usmála a chvíli jsem nevěděla, co mám př-t.

Že Co tá to napadlo?

Že Ty nemáš radost?

Že Máš ses se mnou nejdě-ve poradit, Michale.

Že Přece

jsi vdycky chtěla, abychom letěli za sluně-ěkem, když je u nás zima. A taky bychom měli vyuš-t toho, že Jolanka ješ chodě do Ájkolky. Př-š rok uš bude slošitě-jš, když bude v první- táb-dě.

Že To máš pravdu, klidně lešte, ušijte si to, ale já zánu doma.

Že Proě, prosě-m tá?

Nenápadně jsem Michala odmaněvřovala do kuchyně, abychom si mohli promluvit jen sami dva. Jolanka byla sice zabráně do dárkě a nevnovala nám pozornost, zato dáda mi visel na rtech a čekal, co Michalovi odpově-m. O Ctiborovi zatím nic nevěděla a tak evidentně nechápal, co mám proti dovoleně.

â€žNebližni, k niĎemu tĎ
to nezavazuje. Jen jsem chtĎl, abychom byli chvĎli pohromadĎ v jinĎm
prostĎedĎ.â€œ

â€žNe, prostĎ to nejde.â€œ

â€žProĎ by to neĎlo?â€œ

â€žBudu se vdĎvat.â€œ

ChvĎli vypadal zmatenĎ a pak
zaĎal pobĎhat po kuchyni sem a tam. I na bolavĎ½ kotnĎ-k zapomnĎl.

â€žJak to? VĎdy s nikĎm
nechodĎĎ, tak jak se mĎĎ vdĎvat?â€œ

â€žAle jĎ ti pĎece nejsem
povinna vĎbec nic vysvĎtlovat, Michale.â€œ

â€žMyslel jsem si, Ďe budeme
zase rodina,â€œ chytil mĎ za ramena.

â€žNo vidĎĎ, a jĎ si to
nemyslela ani na vĎtmĎnu. Jednou mi to ĎoplnĎ staĎilo.â€œ

Zatnul zuby a rychle sbĎ-ral
svoje vĎci.

â€žA vĎm taky pĎknĎ dĎkuju, Ďe
jste mi nic neĎekl,â€œ houknul na dĎdu, mĎvl rukou a zabouchnul za sebou dveĎme.
Ani se nerozlouĎil s Jolankou. Ta naĎtĎstĎ- mĎla zrovna starost, jak vecpat
Meginu do novĎho feĎĎckĎho obleĎku od JeĎĎka. Moc jĎ- sluĎjel, ale chodila v nĎm,
jako kdyby mĎla mĎsto vĎjech nohou dĎevĎnĎ protĎzy. Vypadalo to hroznĎ legraĎnĎ.

â€žCo jsem mu neĎekl?â€œ zeptal
se dĎda.

Nezbylo
mi, neĎ mu povĎdĎt o Ctiborovi, coĎ jsem rozhodnĎ nemĎla v plĎnu, dokud
tam VĎra jeĎtĎ bydlela, ale nedalo se nic dĎlat. PozdĎji jsem pĎemĎĎlela o tom,
jestli bych reagovala stejnĎ, kdyby mĎ Ctibor nepoĎĎdal o ruku.

Jela
bych na dovolenou s Michalem? MoĎnĎ ano, ale zbyteĎnĎ by se vĎjechno
zkomplikovalo. Najednou mi ho bylo i lĎto, ale opravdu jen na malou chvilku.
NaĎtĎstĎ-, protoĎe se Ďasem ukĎzalo, Ďe to vĎjechno bylo zase jenom divadlo.
DruhĎ den mi volal, aby mi sdĎlil, Ďe jsem bezohlednĎ, kdyĎ jsem pĎipravila
dĎtĎ o vĎ½let k moĎmi.

â€žVÁjak

klidnĀ leĀte a vezmĀte s sebou tĀ™eba babiĀku, jĀi pĀ™ece Jolance v niĀem nebrĀjnĀ-m,â€œ ohradila jsem se. VzpomnĀla jsem si, jak Michalova mĀima vĀdycky litovala, Āje ĀitĀ nikdy nesedĀla v letadle, protoĀje jejĀ-manĀel mĀl z lĀtĀjnĀ-panickou hrĀzu. Jen nĀco zabruĀel a poloĀil telefon. Nejen, Āje dcerku nikam nevzal, ale dalĀĀ-ho pĀ roku se jĀ-ani neozval.

JeĀitĀ

pĀ™ed Silvestrem se stĀhovala VĀra. PĀ™iĀla se rozlouĀit a Jolance darovala na pamĀtku plyĀĀka. VelkĀho fialovĀho slona. PopĀĀla jsem jĀ-hodnĀ ĀitĀstĀ-, na nic jsem se nevyptĀvala a ona nic nevysvĀtlovala. Jen mi podĀkovala, Āje jsem jĀ-vlastnĀ pomohla udĀlat krok ke zmĀnĀ, ze kterĀmĀla celĀ roky strach.

JeĀitĀ

mezi dveĀ™mi mi pak zaĀeptala, Āje kdybych si to pĀ™ece jen rozmyslela, aĀ se kdykoliv ozvu, prĀ½ bude Āekat. Byla krĀjsnĀj a milĀj, myslĀ-m, Āje na ni nikdy nezapomenu.

Ctibor

se nastĀhoval zpĀt domĀ- a zaĀal pĀ™emĀ½Ālet o tom, Āje by se Āasem mohly oba byty propojit. DĀda nebyl proti, kdyby to tak Āilo zaĀ™Ā-dit. Jolanka byla se Ctiborem kamarĀjka uĀ dĀjvno, takĀje byla z jeho ĀastĀ pĀ™Ā-tomnosti doslova nadĀjenĀj. Najednou bylo vĀjechno kolem mĀ krĀjsnĀ a rĀĀovĀ.

Jak

uĀ to tak v ĀivotĀ bĀ½vĀj, v takovĀ chvĀ-li vĀtĀjinou pĀ™ijde nĀjakĀ pohroma. TentokrĀjt mĀla podobu dalĀĀ- mozkovĀ pĀ™Ā-hody, kterĀj postihla naĀjeho dĀdu. V jednu chvĀ-li se chystal na vĀ½let za panĀ- Jindrou a v dalĀĀ- chvĀ-li se zmatenĀ motal po bytĀ a nepoznĀjval nĀjs. MĀsto do BĀ-teĀje cestoval do BohunickĀ nemocnice, kde si ho nechali.

â€žJak se cĀ-tĀ-Āj, dĀdo?â€œ

hladila jsem ho po ruce, kdyĀ mĀ za nĀ-m druhĀ½ den pustili.

â€žStojĀ- to za starou belu,

pĀ™ineslas mi zuby?â€œ

â€žNa co zuby, vĀdyĀ je

nenosĀ-Āj?â€œ divila jsem se.

â€žNo doma ne, ale tady je

pĀ™Ājd plno lidĀ- a jĀj pak vypadĀjm jako starej dĀdek,â€œ ztĀĀoval si.

â€žHlavnĀ pĀknĀ½ch sestĀ™iĀek,

viĀ? Neboj, jĀj ti je jeĀitĀ dneska pĀ™inesu, abys byl feĀĀjk.â€œ

â€žA babiĀce Ā™ekni, Āje za mnou

nemusĀ- chodit, zĀ-tra uĀ pĀjdu domĀ.â€œ

â€žDobĀ™e,â€œ vycouvala jsem

zaraĀenĀ.

LĀkaĀ™ mi pozdĀjji vysvĀtlil, Āje tentokrĀjt

mrtvička ka dává do trochu proměchala v hlavě, pátomnost s minulostí, ale pátmes jeho vysoká v k vát, á se se vajechno jeát m-á se srovnat.

Byl uá nkolik dn doma z nemocnice, kdyá ho pátijela navítvit pan Jindra. Pátivezla mu pátjr svatých obrázek, ale rozhodně nevyhláela jako posel z nebes. Ba prátv naopak. Byla to osoba asi tak pátapadesátiletá, silná, naláená s áernámi, natupá-rovanámi vlasy a hrubámi hlasem. Pichlavá oái já- ámejdily po byt.

Zá stali jsme se Ctiborem trochu vyjevená, nicmá n jsem jí zavedla k dá dovi do pokoje a nabá dla kávu. Poá dala o turka a leá m gestem mi pátmedvedla kostnatou ruku s dlouhámi rudámi nehty a velkámi prsteny. Kdyá jsem se po chvá-li vracela s kávu, zaslechla jsem dádu, která se zrovna omlouval, á bude brát dá chod aá pátá-át- táden.

áž Ctibore, co si poá neme?âœ zeptala jsem se ná astná, kdyá jsem mu vyzvonila, o áem mluvili. áž To pátmece nená- moá n, aby ná d dá v á bec komunikoval s takovou kreaturou. Chudák moje milá a kultivovaná; babička by se musela v hrob obracet.

Asi po átvrt hodině vyájel dá da ze sváho pokoje a zmizel na toaletě. Chtála jsem odnást hrnáky od kávy, ale pan Jindra událala ná co, co jsem jeát nikdy nevidála. Vyákubla mi ájlek z ruky, do kávjová sedliny nasypala dvá láky cukru, zamála a s labuánickámi v árazem sná dla. Pak se doá široka usmála a mezi zuby mála zbytky lágru. Vrátila mi hrnek a zvedala se k odchodu.

áž Nepoá káte na dá du?âœ

áž Nená- tá eba, uá jsme se na v ájem domluvili,âœ pravidla a odcházela kolem ptaá- klece, ve které se Jenda leknotá-m div neumlátil. Meginka leá elou dobu pátíkráená za botnákem. Bylo zvláátná, jak na ni ta zvááta reagovala.

áž Poá kejte, madam, doprovodá-m v á s dolá, domovná- dveá me ná kdy bá vají- zamá enâ,âœ nabá dl se najednou galantně Ctibor a odeá jel s jeá ibabou.

Polkla jsem naprázdno. To tedy bylo ná co. Potom jsem si uvá domila, á je dá da na zá chodě uá jak dlouho a ála jsem opatrná zaáukat, jestli je v pátádku. Dá da se ozval, á mu nic nená- a áj jsem pochopila, á se tam ájel schovat pátmed Jindrou a tak trochu i pátmed námi, protoá se tuá jaká otázký.

áž Seznámili jsme se na inzerát,âœ á ekl, kdyá vyájel. áž Je taková zvláátná.

áž Hodná zvláátná,âœ pátitakala

jsem a dÅ¡il jsme o JindÅ™e nemluvili. Dodnes takÅ© netuÅ¡Ã­m, co jÅ™- Å™ekl Ctibor na chodbÅ›, protoÅ¼e uÅ¼ jsme o nÅ- ani nikdy neslyÅ¡eli. Na vÅ½lety pak dÅ›da jezdil jen s nÅmi autem, protoÅ¼e kdyÅ¼ se nÅ›kam vypravil sÅim, tak se vÅdycky ztratil a museli jsme ho hledat.

Jinak byl celkem

v pohodÅ›, ale zubatÅ¡ nepÅ™estala obchÅizet kolem, a kdyÅ¼ se za dalÅ¡Ã­ rok znovu ohnala kosou, bylo to uÅ¼ definitivnÅ- a naÅ¡eho milÅ©ho PupÅ¡ka si vzala s sebou.

Å†easto jsme jezdili za

NatÅ¡liÅ- a za Igorem do Ostrova. Chlapi si kÅ¡pli do noty a my jsme si s Natkou libovaly, jakÅ© jsme po lesbiÅ•kÅ¡ch zdÅ›dily fajn muÅ¼skÅ©. KdyÅ¼ jsem se pochlubila zÅ¡snubnÅ-m prstÅ½nkem, Natka se dala do smÅ-chu: â€žTaky plÅ¡nujeme svatbu, ale spoleÅ•nou uÅ¼ radÅ›ji dÅ›lat nebudeme, aby to zase neskonÅ•ilo spoleÅ•nÅ½m rozvodem, viÅ•? TentokrÅ¡it uÅ¼ pÅ›knÅ› kaÅ¼dÅ¡ sama za sebe, Helenko!â€œ

KONEC

MIA KOBOSILOVÅ•